

AVONTUREN
OP DE MAAN

Van Pepijn Lanen verscheen eveneens
bij Ambo | Anthos *uitgevers*

Sjeumig

Naamloos

Hotel Dorado (met Floor van het Nederend)

Het Wapen van Sjeng

Vadzr

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo | Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

PEPIJN LANEN

AVONTUREN
OP DE MAAN

Ambo | Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6032 9

© 2022 Pepijn Lanen

Omslagontwerp en illustraties binnenwerk Piet Parra

Foto auteur © Texas Schiffmacher

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Hey lief mens,

Wat leuk dat ik vanaf nu periodiek uw inbox mag komen lastigvallen!

Even een paar prangende vragen uit de weg, quickfast:

Hoe gaat het nou echt met me?

Nou, wel prima eigenlijk. Ik leef nog steeds mijn eigen leven precies zoals ik dat wil, en bemoei me toch ook niet met een ander. Behalve U dan nu.

Wat moet U zich hier eigenlijk bij voorstellen; een nieuwsbrief?

Dat is een hele goede vraag, waarop het antwoordt luidt dat ik dat ook nog niet helemaal zeker weet. Het leek me in ieder geval een leuke eerste stap om wat nader tot elkander te komen.

Ik hoop de aankomende tijd via deze weg wat nieuwe projecten van mezelf handig in de kijker te spelen.

Misschien vraag ik ook een keertje of het een beetje bevallen is, of U misschien liever product A dan B van mij lust, of of we nog een beetje geil zijn met zijn allen. Enfin, U begrijpt, belangrijke informatie.

Wat luister ik nu op dit moment, eerlijk zeggen?

Ik ga heen en weer tussen deze tweeënhalf uur durende stroperige mix van DJ Screw en een vrij luisterarbeidsintensieve podcast over de Eerste Wereldoorlog. Wat een contrast, hè?

En als U dat allemaal leuk en aardig vindt maar daar zelf geen trek in heeft, wat moet U dan luisteren?

Ik wijs U graag op een geheel door mijzelf gecureerde, niet-gesponsorde playlist, genaamd de Yaylist.

Of als U meer van een aardige conversatie onder volwassenen bent, duw ik U graag in de richting van *Yous & Yay New Emotions*, mijn podcast in samenwerking met Yousef Gnaoui voor de VPRO.

Is dit alles?

Nee, natuurlijk niet. Maar voor nu wel.

Vertel niemand over deze nieuwsbrief en hou het lekker dicht bij Uzelf; dit is ons geheimpje.

Of niet, whatever.

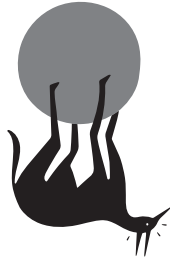
Love you

Stay Golden

Y.

X

ZOMER

1.

Mijn vrouw komt met de kinderen. Ik heb ze erg gemist. Ik was totaal vergeten dat er nog een wereld bestond buiten onze eigen microkosmos, met allemaal mensen met levens en intriges en vermoeienissen en allergieën en anekdotes en geuren en gebreken. We betrekken een tijdelijk appartement vlak buiten de eerste ring. Het is vrij klein maar voorlopig prima. Maandag tekent mijn zootje voor het eerst op de grond. Ik ben trots maar moet ook boos worden. Elke ochtend vraag ik hem of hij lekker geslapen heeft en daarna waar hij over gedroomd heeft. 'Melk,' antwoordt hij stevast tussen het gapen door. Behalve vanochtend. Vanochtend zegt hij: 'Een koekje.' Hij voegt er nog aan toe dat hij het koekje gaat 'opeten'. De rest van de dag vraag ik me af wat voor koekje het geweest zou zijn. Waar is de melk gebleven?

We gaan naar een huis kijken maar zelfs hier is de markt helemaal verziekt. Het is nergens bij in de buurt, veel te duur en de bovenverdieping moet helemaal opnieuw gedaan worden. Ik vraag me af waar ze denken dat ik al dat geld vandaan zou moeten halen. En dan niet eens per se 'ik' ik, maar 'iedereen' ik. 's Avonds luister ik naar een tien uur durende YouTube-video van bosgeluiden tegen de stilte en hou een dagboek bij terwijl ik bij mijn zootje op zijn kamer zit te wachten tot hij in slaap valt.

De volgende dag gaan we weer naar een huis kijken. Hier hebben ze via een truc de zolder bij de vierkante meters gesjoemeld. De twee slaapkamers die we op de plattegrond gezien hadden,

slaan door het schuine dak nergens op. Er is wel een dakterras maar er is ook een wenteltrap waar ik mijn kinderen nu al doodsmakend vanaf zie koprollen. Mijn handpalmen worden klam en ik begin kort te ademen. Wat is dit voor een moordkooi? Wel twee scholen in de buurt. Vanaf het balkon kijk ik naar eentje. Kinderen zijn druk in de weer met knoeien met verf en cijfers prikken en knippen per ongeluk in hun trui als ze even alleen gelaten worden en een moment krijgen om trully zichzelf te ontwikkelen. In een soort betegeld achtertuintje waar het lokaal op uitkijkt, staat een drietal witte plastic huisjes met groene dakjes. 'Daar slapen de kinderen in,' zegt de aannemer en we zijn helemaal perplex. Deze kan ook van het lijstje. Ik neem de brochure mee omdat de makelaar zo verdrietig kijkt en mijn zoontje tekent er een gorilla op als we om de hoek een kopje koffie drinken.

Misschien moet ik weer een boek gaan schrijven. En dan met de miljoenenopbrengst daarvan een gigantisch grachtenpand met zicht op de Andromedanevel kopen. Met een bootgarage en gouden kranen en een lift en vloerverwarming en een wijnkoelkast op elke verdieping en een verzonken zitkuil en een kamer met een wand helemaal vol met boeken gesorteerd op land met de Russische bibliotheek prominent in het midden. En een portret van Eberhard van der Laan in de hal.

2.

Ik breng mijn zoontje naar de voorschouw. Ik sta in het klaslokaal en voel een duizelingwekkende energie om me heen suizen van alle levenspotentie die er aanwezig is. Mijn zoontje is mij vrij direct vergeten. Hij hangt een foto van zijn gezicht op aan een punaise op een prikbord en geeft de juf een hand en gaat heel gefocust op zoek naar precies het speelgoed waarmee hij op dit moment wil spelen. Ik doe er eigenlijk al niet meer toe, maar op aanraden van de juf word ik nog wel lachend uitgezwaaid door

het raam. Ik ga naar de sportschool en omdat dat alweer een tijdje geleden is, laat ik me verleiden tot iets wat 300 heet en erop neerkomt dat ik zes oefeningen vijftig keer doe en helemaal dood ben na afloop. De rest van de dag heb ik het gevoel alsof ik zo'n vacuümzak ben waar iemand met een stofzuiger alle levensenergie uitgezogen heeft. Zelfs mijn ogen hebben spierpijn. Ik dwarrel verloren door het maanlandschap. Kindloos en zonder levenslust. Mijn vrouw heeft onze dochter en mijn broertje heeft mijn huissleutels nog van toen ik weg was en ik ben even helemaal de draad kwijt. Ik begin me voor de grap af te vragen waar ik mee bezig ben in het leven. Wat laat ik achter voor de kinderen. Komt er een burgeroorlog in Spanje en wat betekent dat voor ons. Wat gaan we vanavond eten. Waarom komt er geen einde aan kapitalisme. Waarom worden we zo graag voorgelogen terwijl we weten dat het niet waar is. Ik moet ineens weer aan mijn roman denken en vraag me af hoe het met de personages gaat. Ik drink een extra sterke koffie maar dat pakt niet helemaal goed uit want nu heb ik en geen levensenergie en ben ik op het randje van hysterie. Gelukkig lachen mijn vrouw en dochter naar me. En heb ik mijn sleutels weer terug. Ik ga mijn zoontje halen. Als ik het lokaal in kom is hij met Lego aan het spelen alsof hij niet anders gewend is. Wat moeten we nu met al die Duplo die hij van Wiwa heeft gekregen? Zijn gezicht zit vol met pindakaas. Gelukkig, daar kan ik wat aan doen. Ik zoek in zijn rugzak maar zie dat ik die doekjes niet heb ingepakt vanochtend. Er zit wel een grote plastic Godzilla in zijn tas, wat ik heel grappig vind. Mijn zoontje vraagt of hij zijn rugzak om mag en ik wil zeggen dat het wel mag maar dat hij hem zo weer af moet doen omdat we op de fiets zijn en hij anders niet in het stoeltje past maar als ik hem aankijk zie ik dat dit het enige is wat hij wil op dit moment in het leven, die rugzak om. Hij staat een beetje voorovergebogen met zijn bovenlichaam, zijn handen langs zijn lichaam hangend, ogen vol verwachting, zijn mond halfopen en rond de hoeken een lach, mij aan te kijken tot

ik de hengsels om zijn armen doe. Dan rent hij op een duif af de zon in. Wat was er ook alweer aan de hand?

3.

Het is stil en donker en ochtend. Helemaal oké. Ik ben alvast opgestaan om te mediteren want dat doe ik weer na een korte impasse. Af en toe suist er een satelliet voorbij ergens ver in de verte. Ik vang de geluiden op door globaal te luisteren, met mijn hele lichaam, en ervaar hoe groots en ver weg alles is en hoeveel er gebeurt in mijn innerlijke universum op hetzelfde moment. De dag is nog helemaal onaangeroerd als een perfecte warm gouden eierdooier op een glanzend precies niet snotterend bedje van eiwit. Ik weet niet wat er gaat gebeuren vandaag. Het zal waarschijnlijk veel weg hebben van de meeste andere dagen, maar op dit moment is dat nog niet zeker. De roerspaan van het leven heeft de eierdooier nog niet gevonden. En dus is de eierdooier nog daar. Soms fok ik de dooier al op, onderweg uit de pan, door verkeerd te steken met de spatel. Of omdat het eiwit dat er van bovenaf zo flawless uitziet, aan de onderkant op arelaxte en onprofessionele wijze aan de bodem van de pan is vastgekoekt. Soms komt het ei volledig ongeschonden en perfect uit de pan en precies goed op het bord terecht. Ik luister naar een YouTube-video van drie uur met geluiden uit het bos en zie mezelf in dat bos bij een herfsttafel met campinggasje en koekenpan en een rustiek gesneden stuk brood met nog rustieker gesneden plakken goudbruin uitgebakken spek er al op. Het spiegelei hangt er lustig overheen als een jarenvijftigpin-upmodel over een rood pluchen meubel; sexy maar ook chic en niet voor iedereen bereikbaar. Ik heb mijn handen in de lucht en juich in stilte, mijn tanden op mijn onderlip bijtend. De spatel juicht mee, trots op zijn werk. De ouverture van Wilhelm Tell zwelt aan in de verte en in slow motion smijkt ik de spatel op tafel, een tableau vivant van eikels en

herfstbladen verstorend met druppels varkensvet en het geweld van roestvrij staal maar het doet er niet toe. Nu even niet, natuur. Ik heb een schort om, rood-wit geblokt, which makes perfect sense, en trek er een mes met een handvat van been uit en een vork die erbij hoort. Langzaam bewegen de handen met het eetgereedschap zich naar het bord toe terwijl de blazers stevig door ouverturen. Ik zet het eiwit vast op het brood samen met het spek en neem een moment om langzaam in te ademen door mijn mond en steek dan eindelijk in de dooier. Een rivier van goudgele nectar stort zich uit over het zalige spek, precies lang genoeg gebakken spek, dat nu zacht en krokant is, en zich uitstrekt over het bijpassende sneetje rustieke aanstelbrood. De camera panned langzaam uit en we zien nog net hoe een leger aan elfjes een kelk met dampende gitzwarte koffie komt brengen. Roll credits.

4.

Ik ben misselijk. Ik ben vergeten om de verwarming uit te zetten voordat we gingen slapen en ik ben ook vergeten om niet een hele zak chocoladepepernoten op te eten voordat ik ging slapen. Ik ben blij dat ik niet in het land ben voor de aanloop naar en het gezeik rondom 5 december, maar een net iets te grote zak chocoladepepernoten kan ik zelfs hier wel waarderen. Het is ook iets waar ik nu nog mee weg kan komen denk ik. Ik schuif mijn zoon-tje af en toe eens een enkele toe en daar is hij dan dolblij mee. Als hij straks begrijpt hoe de wereld echt in elkaar zit zal hij daar geen genoeg meer mee nemen. Waarom mag hij er maar één terwijl er een hele zak is, en belangrijker nog, waar is die hele zak eigenlijk gebleven de volgende ochtend, papa?

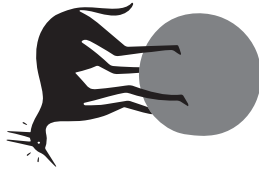
Ik drink een kopje thee in de keuken in het donker. Het leven is goed. Even later kom ik erachter dat Lil Peep op eenentwintigjarige leeftijd is komen te overlijden aan een overdosis zelfmedicatie. Ik was al een tijdje van plan om fan van hem te worden. De

rest van de dag moet ik er een beetje aan denken. Op Twitter wens ik hem een vredige rust toe en raad de kids aan geen drugs te doen. Op zijn Instagram is een foto te zien van voor hij overleed, met twee stukken pil op zijn tong en een caption die insinueert dat hij er gewoon voor gaat. Het voelt zo onzinnig. De website van de NOS neemt mijn tweet over en voegt eraan toe dat ik kinderen oproep vooral geen drugs te gebruiken. Eh.

Ik besluit het internet de rest van de dag met rust te laten.

Ik kijk naar de kraters in de verte en vraag me af wat ze daar winnen. Hoe hebben ze al die apparatuur hier überhaupt naartoe gekregen. Ik ga het stadje in en koop een blikje oolongthee en denk ineens aan een vriend die er niet meer is en zijn trappenhuis waar ik zo vaak naar boven en beneden gelopen heb. Als ik daar nu nog eens terecht zou komen zou ik alleen maar kunnen huilen denk ik. Het is niet eens een verdrietige gedachte, alleen een constatering. Het lijkt een heel leven geleden. Het is een rare dag. Ik ben dankbaar. Ik ben blij dat ik hier ben. In de cocon. De kinderen als het centrum van ons universum. Ik kijk naar mijn zoontje en hij is alleen maar nieuwsgierig. Onze dochter alleen maar blij, tussen het poepen en eten door. Ik hoop dat ze nooit zo ongelukkig worden dat ze het op denken te moeten lossen met chemicaliën. Ik haal drie zakken chocoladepepernoten om met de kinderen op te eten en ga op de grond liggen wachten tot ze binnenkomen. Het duurt een tijdje en het is even schrikken want het is al een beetje donker en je verwacht zoiets niet van je vader maar hopelijk is het een leuk verhaal voor later.

HERFST

5.

Het is Thanksgiving Week. Ik eet me al zeker zeven dagen helemaal een slag in de rondte. De donuts en de slices wisselen elkaar in hoog tempo af. Ik ga met Daan en Job eten bij een tacorestaurantje in een kelder. Job heeft abusievelijk een watermeloen-margarita besteld die helemaal niet lekker en veel te zoet is. Ikzelf kies voor de klassieke margarita-receptuur maar dan frozen. Een schot in de roos. Dit kan eenieder aan mij overlaten. Ik heb een feilloos gevoel voor de juiste versnapering. Job neemt een slokje en ziet zijn fout direct in en als we straks, na een heerlijke ceviche en drie inwisselbare taco's, het pittoreske keldertje weer verlaten bestaat de rekening voor bijna driekwart uit FroMa's. De ober denkt dat we Spaans kunnen omdat Daan 'Si!' en ik 'Uno Mas!' hebben geroepen. Waarschijnlijk verwarde hij ons alcoholische enthousiasme met het echte vuur waar Spaanstaligen Spaans mee spreken. 'Dancing on my Own' van Robyn komt uit de speakers en het is per direct 'ons liedje'. Later volgt er nog een discussie, of je een 'ons liedje' wel of niet af kunt dwingen, maar dit is in ieder geval heel duidelijk. Daan en ik hadden er al gevoelens bij, het breekbare elektropop-vloervullertje van de tedere Scandinavische, Job had nog zijn twijfels. Onderweg naar huis op de fiets echter, geeft hij het nog een kans, en laat de Zweedse Prinses zo zijn hart binnen.

Ik neem met Daan een taxi naar de concertzaal waar A\$AP Mob en Dipset vanavond optreden. We zijn heel benieuwd maar

niet echt want Amerikaanse rapartiesten zijn eigenlijk altijd heel slecht live. Er staat een hele lange rij voor de deur met allemaal securitymensen eromheen, die schreeuwen alsof ik niet honderd dollar per ticket heb moeten betalen maar gelukkig ben ik leuk dronken van de FroMa's en voelt het alsof we ironisch in de rij staan. Binnen drinken we voor een fortuin bier en tequila en de sfeer is astronomisch. Beneden is een garderobe met een heel groot bord waarop staat dat het zes dollar kost om je jas op te hangen. Ik lig helemaal in een deuk met Daan. Als we vervolgens weer boven staan zegt hij: 'Fak it. We gaan gewoon die jas ophangen.' De zaal is als een kruising tussen wat vroeger de Heineken Music Hall heette, en waarvan ik nu de naam niet meer begrijp, en Tuschinski, met een plafondschildering en van die operabakjes aan de zijkant. Het is niet uitverkocht maar wel goed vol en de mensen nemen de waardeloze en zeer onprofessionele show voor lief. Zo ook wij. Dipset laat overdreven lang op zich wachten en net als ik nog iets verder naar voren wil wordt het geluid uitgezet vanwege de curfew van het gebouw. Iemand zegt iets over 'They Shuttin Us Down' maar het komt natuurlijk gewoon omdat ze veel te laat begonnen zijn. Daan is al lang naar huis want die wist wel beter. Ik haal mijn jas op en vraag me af of ik kan zien of hij voor zes dollar gehangen heeft.

Happy Thanksgiving!

Is al geweest!

Maakt niet uit!

Wees blij dat U leeft!

6.

Ik zit in mijn eentje in het ruimteschip terug naar huis. Mijn vrouw belt me met slecht nieuws. Ik voel me een waardeloze vader. Gelukkig heb ik vrij veel beenruimte. I guess that's something. Het toestel vult zich mondjesmaat. Ik heb een dubbele

cheeseburger en frietjes met kaassaus en een chocolademilkshake als afscheidsdiner gegeten. Ik vraag me nu af hoe mijn buik zich daarbij voelt. Ik vraag me af schuine streep hoop dat de stoel naast mij leeg blijft maar als er op een gegeven moment twee gigantische Amerikanen het gangpad in strompelen weet ik al precies hoe laat het is. De grootste van de twee kijkt vertwijfeld deze kant op en stapt dan op de lege stoel af. Pffff denk ik eerst maar daarna besluit ik dat dit mijn beste vriend wordt.

'So I guess we're gonna be neighbours for a while,' zegt hij als hij neerploft en we raken in gesprek. Hij vertelt dat hij werkt voor een bedrijf dat kerncentrales bouwt en de wereld over reist om kwaliteitscontroles uit te voeren bij de verschillende fabrieken die onderdelen voor hen fabriceren. Het klinkt als een baan uit *The Simpsons*. Of dat denk ik omdat Homer bij een kerncentrale werkt. Het klinkt in ieder geval niet als iets echts. Mijn nieuwe beste vriend is al een beetje dronken, zegt hij.

'My plan was to get drunk and pass out the whole flight.'

Ik knik instemmend.

Hij kijkt met samengeknepen ogen in de verte, ik denk dat hij via telepathie het alcoholkarretje probeert te laten verschijnen.

Maar er is iets en dus staan we voorlopig nog stil in het donker. Ik kijk uit het raampje naar de lichtjes in de verte.

Hij vraagt waar ik vandaan kom en vertelt vervolgens dat hij jaren geleden ooit een keer van Amsterdam naar Maastricht gevlogen is om dat ene feest te vieren, hoe heet het ook alweer, het lijkt op Mardi Gras.

'Carnaval?'

'Right!'

Het was zo fantastisch dat ze de volgende dag maar niet zijn gaan werken. Ook had hij een singletje gekocht van een nummer dat overal gedraaid werd destijds. Hij heeft het nog jarenlang bewaard maar weet nu vrij zeker dat hij het helaas niet meer in zijn bezit heeft.

‘Something, something, something –’ begint hij, ‘and then kedeng, that’s all I remember.’

Ik vind dit hilarisch.

‘Yeah, I know that guy,’ zeg ik en ik vertel dat hij stadions uitverkoopt tien dagen achter mekaar en zoek op zijn smartphone de video erbij op YouTube. Ik leun een beetje naar achter uit zijn frivole aura en kijk hoe hij tevreden knikkend de video in zich opneemt. Ik val in slaap tijdens het wachten om op te stijgen wat eindeloos duurt omdat, iets met koffers. Als ik weer een beetje wakker word, zie ik dat het alcoholkarretje stilstaat naast mijn nieuwe bestie. Hij schenkt een klein flesje gin in een glas met ijs en tonic en ik zie dat hij nog een ander klein flesje in zijn borstzak heeft zitten. Ik vraag om een rode wijn en krijg een lekkere volle plastic beker.

Ik tik met mijn elleboog zijn bovenarm aan en als hij zich, verstoord in zijn ritueel, naar me toe draait, hou ik mijn lekkere volle plastic beker omhoog en zeg met toegeknepen ogen:

‘Kedeng, kedeng.’

7.

Aaron is vijftientig jaar als hij ons verlaat. De laatste keer dat ik hem zag en sprak heb ik hem de dragonball met de vier sterren gegeven. Als we afscheid van hem gaan nemen in het rouwcentrum liggen er op zijn kist wat van zijn persoonlijke bezittingen die hij nooit meer nodig zal hebben. Een nektasje van Supreme en een fotocamera en een Ajax-sjaal. Zijn zilveren Nike Air Max 97 staan er ook bij, alsof hij ze zo weer aan gaat trekken. De tekening die Piet voor hem gemaakt heeft met de boodschap Stay Strong, waar ik al een brok van in mijn keel kreeg toen ik hem bij hem op ging halen. Een foto van Aaron die me aankijkt maar ook door me heen naar het einde van het universum. En de dragonball met de vier sterren. Ik ben stil, want wat valt er te zeggen op een moment als dit.

De dragonball met de vier sterren is de eerste dragonball die Goku vindt. Of eigenlijk vindt hij hem niet maar krijgt hij hem, van zijn Opa Gohan, die niet echt zijn opa is maar hem heeft geadopteerd, want Goku is eigenlijk een alien die op aarde gecrasht is. Later zal blijken om de aarde te vernietigen maar het pakt allemaal anders uit en Goku wordt een hele geschikte kerel.

Ik had de vier sterren dragonball voor hem meegenomen omdat ik niet goed wist wat ik moest zeggen en niet over de situatie wilde beginnen omdat hij mij daar niet voor nodig had.

In de strip zit een moment waarop Opa Gohan weer heel even terugkeert van gene zijde voor een vechtsporttoernooi. Toen ik het voor het eerst las voelde ik me heel kwetsbaar en ook al was het maar een strip in zwart-wit die je van rechts naar links moest lezen in plaats van andersom omdat het uit Japan kwam, was ik oprecht ontroerd door de plaatjes op de pagina. Aaron had ook weer net alles gelezen en was bezig om allemaal action figures uit de serie te bestellen via Alibaba Express.

Ik weet niet hoe ik me moet voelen. Ik kan de realiteit van de situatie nog niet echt verbinden met het alledaagse. De camera die hij niet meer gaat gebruiken en het tasje dat ongevuld zal blijven duwen mijn gedachten in die richting maar het landt allemaal nog niet. Op de dag van de begrafenis sta ik naar een slideshow van foto's te kijken die allemaal een rare nasmaak hebben en als ik mezelf als figurant voorbij zie komen knijpt mijn buik een beetje samen. De beelden roepen een heel specifiek gevoel op; een mix van heimwee en te weinig tijd. Hij bestaat nu alleen nog maar in anekdotes en foto's. En in mijn hart. Rust zacht, broertje. X

8.

De kinderen worden allebei ziek en ik verschoon zoveel lakens dat er op een gegeven moment niks meer over is om tussen te

slapen. Overdag is alles oké maar 's nachts komt de Exorcist projectile vomit meerdere keren voorbij.

Ik schrijf elke dag en heb er een goed gevoel over ondanks dat het verhaal de hele tijd van me wegrent. Ik app met Mick in Japan in de Dadbro-appgroep waar we met zijn tweeën in zitten. Hij heeft met zijn handen een kommetje gemaakt voor de kots van zijn dochter afgelopen week en weet wel hoe die dingen gaan. Mick is ook van het schrijven en als ik zeg dat ik millimeter voor millimeter erin raak vertelt hij dat het bij hem weer even helemaal stilligt. Dat kan natuurlijk ook. Ik weet me gezegend dat ik in ieder geval ergens achteraan aan het rennen ben.

Ik heb zin om naar Tokio te vliegen met Coco. En de kinderen. Eten zij witte rijst, dat is ook goed voor al het overgegeef. Drinken wij blikjes warme koffie uit automaten die je daar overal hebt en wandelen we door het eindeloos uitgestrekte labyrint van winkels en huizen en restaurantjes en parken en oud en nieuw en hoog en laag.

Huren we een auto en rijden we naar het noorden en verlaten we Honshu voor Hokkaido.

Luisteren we onderweg naar *Rubber Soul*, *The White Album* en *Revolver* en vraag ik me af of de kinderen al horen hoe geniaal alle liedjes geconstrueerd zijn.

Airbnb'en we een leuk appartement in Sapporo en bekijken we de ijssculpturen van het ijssculpturenfestival en proeven we van alle culinaire hoogstandjes uit die specifieke regio. 's Nachts slapen we op futons op tatami-matten en dromen we over rust en balans en door de frisse lucht en het extra pure mineraalwater is iedereen binnen no time weer helemaal boven Jan.

We gaan naar een verjaardag en Mijn zontje raakt de Lego-versie van The Flash kwijt maar houdt zich heel krantig. Ik krijg van de gastheer een glas Japanse whisky en neem het als een kosmische hint dat ik op het juiste pad ben en zeg er geen nee tegen.

Als ik wegga vind ik de Lego-versie van The Flash, sans linker